

[Bjerring.]

lavere Vurdering end den tidligere, naar Staten forud har erklæret sig besluttet paa at anvende de Midler, som staaar til dens Raadighed.“

Jeg synes, at dette i højere Grad er en Trusel end det, jeg udtalte forleden Dag. Og til sidst sagde Konsul Birch, — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere det —, at Tilstanden med de reelle Privilegier var

„et Forhold, som ikke kan oprettholdes, og at Medlemmerne af dette høje Ting“ — altsaa Landstinget —, „som ved Skæbnens Gunst eller Ugunst er blevet stillet overfor Sagen, paadrager sig et stort Ansvar, hvis de ikke gør deres bedste for at komme bort fra den Ordning, der hidtil har været gældende.“

Jeg kan ganske underskrive disse Udtalelser af Konsul Birch. Endvidere sagde Hr. Birch, at Ordningen ikke kunde opretholdes, fordi Pengevældet her var sat i Højsædet, og Adgangen til at faa Apotek var mere betinget af Pengepungen end af de Kvalifikationer, som vedkommende sad inde med. Det er rene og klare Udtalelser, som jeg ogsaa kan underskrive, og jeg kan ikke tænke mig, at den ærede Ordfører for Venstre vil gaa imod, hvad en Partifælle den Gang udtalte i Landstinget.

Det ærede Medlem Hr. C. F. J. Sven talte om Tordenguden, der vil søge at forskrække Indehaverne af de salgbare Privilegier, og et Sted talte det ærede Medlem om de sværtbevæbnede. Ja, jeg er klar over, at der ogsaa blandt de reelle Privilegiehavere kan findes nogle sværtbevæbnede, i hvert Fald har jeg hørt Tale om, at der findes en enkelt. Men det gaar jo saadan i Krigsførelsen, at selv om man er nok saa godt udrustet til at begynde med, bliver ens Vaaben, hvis de bruges i flere Aar, slidte og medtagne, og de bliver ogsaa umoderne, og jeg vil antage, at de Vaaben, der her er Tale om, vil vise sig at være forældede. Hvis de sværtbevæbnede tror paa deres Vaaben, er det min Opfattelse, at de denne Gang vil komme til kort.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven talte om, at Lovforslaget skulde have været forberedt i en Kommission, men det forekommer nu mig, at dette Spørgsmaal om de salgbare Privilegier har været tilstræk-

keligt drøftet gennem Tiderne. I 89 Aar har Spørgsmaalet staaet paa Dagsordenen, allerede i 1842 sammenfattede man i 3 Hovedpunkter, som jeg omtalte forleden Dag, hvorfor det er ønskeligt at komme bort fra de salgbare Privilegier. De Grunde, der anførtes for 89 Aar siden, er fremdeles gældende, og jeg vil haabe, det maa lykkes at komme til Forstaaelse denne Gang. Som jeg sagde forleden Dag, er mit Parti villigt til Forhandling om alle Enkeltheder, men vi er fuldt ud enige om, at paa dette Principspørgsmaal bliver der i hvert Tilfælde ikke noget Afslag; vi ønsker de reelle Privilegier afskaffet ud fra de Synspunkter, som jeg sidst gjorde gældende i dette høje Ting.

Den ærede Ordfører for Venstre talte om, at ogsaa andre Interesser gjorde sig gældende, nemlig Panthavernes Interesser. For mig kan Hensynet til Panthaverne ikke være det afgørende; de, der sætter Penge i et Apotek, maa selv overveje, om de derved faar den fornødne Sikkerhed; men en af Skyggesiderne ved den nuværende Ordning er netop, at en Mand, der har siddet med et reelt Privilegium, undertiden kan trække sig tilbage med en stor Fortjeneste, medens hans Eftermand kan komme til at trækkes med en stor Gæld, som virker tyngende. Jeg har gennem min 26-aarige Virksomhed som Bestyrelsesmedlem i en stor Sygekasse haft Lejlighed til at se, at enkelte Apotekere, paa Grund af at de skylder saa mange Penge bort, har inddadt sig paa Ting, som i hvert Fald ikke er forenelige med Stillingen som „kgl. privilegeret“, og det sker kun, fordi Manden er spændt alt for stærkt for. Jeg ønsker samtidig at tilføje, at dette er Undtagelserne, Regelen er, at vi herhjemme har en baade dygtig, hæderlig og veluddannet Apotekerstand, men jeg har blot villet pege paa Faren ved de alt for høje Priser paa Apotekerprivilegier.

Der er dernæst Spørgsmaalet om Laan til Etablering. Jeg er nu ikke Jurist, men det forekommer mig, at almindelig sund Menneskeforstand siger en, at naar en Apoteker f. Eks. skal bruge 50 000 Kr., til Etablering, og han kan laane de 35 000 Kr. af Apotekerfonden og saaledes kan skaffe sig Inventar og de nødvendige Varer uden at blive afhængig af sine Leverandører, er